

Predikan den 15 januari 2023 - Avskedspredikan Vallentuna Kyrka.

Evangelietext: Årg. 3 – Johannes 5: 31-36

Kära församling, kära vänner.

Det är en speciell dag idag. Det här är den allra sista predikan jag har som er kyrkoherde. Det har varit många år här i Vallentuna församling, mycket fina år. Det var 2008 som jag togs emot som kyrkoherde (efter att då tjänstgjort ett antal år som präst) av biskopen, numera emerita, Caroline Krook. Och snart befinner jag mig själv i den grupp som omnämns emerita. Kyrkoherde emerita. Detta latinska ord betyder "den som tjänat ut" eller "veteran". Men jag känner mig allt annat än den som tjänat ut och jag hoppas att om Gud vill att jag får många flera år som präst. Präst är jag ju hela livet. Men min tid som kyrkoherde i Vallentuna avslutar jag nu.

Så gott att se ut över församlingen och se så många bekanta ansikten. Härligt! Tack för er alla som är här! Redan nu vill jag tacka er som tjänstgör idag inklusive alla körsångare och musiker!!

Men, vi är också samlade för att lyssna till Guds Ord, om Jesus som vår livgivare. Om honom som är *livets källa* som ju är söndagens tema. Vi ber att livets Gud för oss till brunnar med levande vatten.

Vi ber att varje människa ska finna det levande vattnet, den levande källan.

Hur hittar jag då detta levande vatten? Livets källa

Först tänker jag på dopkällan och Dopets vatten som omslöt Jesus vid floden i Jordan. Vattnet som omsluter oss i dopet. Vattnet som omslöt dig och mig. Det vatten som ger oss liv. Dagens rubrik "livets källa" för oss tillbaka till föregående söndags budskap då Jesus **får sitt uppdrag** bekräftat i Jordanflodens vatten genom sitt dop och går därifrån för att förkunna den frälsning som kan släcka människans törst. Han och Fadern är ett vilket bekräftas vid Jesu dop. - "Detta är min älskade Son, han är min utvalde".

Så dopet, mina vänner, är för oss alla en källa till liv, och liv i överflöd. När vi döptes förenades vi på ett alldeles särskilt sätt med Gud själv, när han bekräftade oss i dopet. Vi kallar det ju en helig handling så något heligt sker i varje dopgudstjänst. Som vi sjunger med en psalm "dopets nåd mig ger i tiden stöd och fäste i min tro". Vårt dop kan vi alltid relatera till, återvända till, hämta kraft ur. Dopets gåva till oss är liv och salighet. För mig har just dopet blivit viktigare ju äldre jag blir. (Ordet dopfunt, funt betyder just "källa" eller fontän.) Vattnet som flödar ut. Idag finns det vatten i dopskålen, i dopkoret, där du senare kan påminna dig om ditt dop, genom att du tecknar lite vatten och korstecknar dig i pannan. Du hör ihop med Gud! Det är som själva grunden. Du får leva i ditt dop. Du har en tillhörighet i Kristi Kyrka.

På olika sätt finns just vattnet med i texterna för den här söndagen. Där är i första årgångens läsning; Vinundret i Kana. Det var det första av Jesu tecken, där han uppenbarade sin härlighet och där hans lärjungar trodde på honom, där är i andra årgångens läsningar; den Samariska kvinnan som möter Jesus vid Jakobs källa, där hon ska hämta vatten för att hälla i sin kruka, och där det utspinner sig ett samtal mellan Jesus och kvinnan. Jesus säger: "Den som dricker av det här vattnet (det som hämtas upp ur brunnen) blir törstig igen men den som dricker av det vatten jag ger honom blir aldrig mera törstig. Det vatten jag ger blir en källa med ett flöde som ger evigt liv". Kvinnan längtar efter det vattnet som gör henne otörstig och hon låter sedan sin kruka stå kvar för att gå ut och berätta om den Jesus som hon mött och som sagt henne vem hon är. Hon mötte Jesus som redan kände henne. Ett möte på djupet sker.

Då liksom nu blev Jesus ofta ifrågasatt av sin omgivning. Vem är du som kan utföra dessa under? Varifrån kommer du?

Några verser före dagens evangelietext, som Elias läste, har Jesus utfört ett under på en sjuk man i Betesda och efter det att han botat den mannen kommer frågorna.

I vems namn utför du detta uppdrag? Vem är du! Människan vill ha bevis, svar på alla frågor innan hon kan tro fullt ut. Även att man med egna ögon sett så är man skeptisk. Därför säger Jesus: "Om jag själv vittnar om mig är mitt vittnesbörd inte giltigt. Men det är en annan som vittnar om mig, och jag vet att hans vittnesbörd om mig är giltigt"

Jesus pekar på tre starka vittnen som bevisar vem han är. Det är *Fadern* (Fadern vittnar om Jesus, vid dopet "detta är min älskade Son", vid Förklaringsberget; "Detta är min älskade son, han är min utvalde Lyssna till honom"), det är här *Johannes Döparen*. Han som var budbäraren som beredde vägen för Jesus. "Johannes var en lampa som brann och lyste och en kort tid hänfördes ni av hans ljus". Han var en lampa som brann men han var inte själva ljuset. Så är det Jesu *gärningar, de verk han utför*. Dessa verk utför han med Fadern. Det är också de under som ständigt sker, även vardagens små under. De vi inte alltid tänker på, som bara finns där och som vi tar för givna.

Dessa vittnar om honom och det hjälper oss att i Bibeln hitta livets källa och föra oss närmare Jesus, så att han blir alltmera synlig för oss. Så att han kan bli igenkänd, älskad och trodd. Så jag vill slå ett slag för bibeln och bibelläsning.

Tron måste få tid och gå på djupet. Vi måste söka lära känna Jesus, den levande Herren, han som led dog och uppstod för vår och världens skull! Vi måste våga komma honom nära. I den närheten ligger också vår möjlighet. Det är som med våra vänner. Ju bättre vi lär känna varandra desto större möjlighet har vi att få en fördjupad och hållbar gemenskap.

”Den som tror på Guds Son har tagit emot vittnesbördet i sitt inre.”
(1 Joh. 5:1)

Vi kan inte leva och växa som kristna på någon annans tro, vi måste söka, utforska själva. Många är det som funnit en tro som bär genom att finnas med i kyrkans sammanhang.

Jesus sa: ”Gå ut hela världen och gör alla folk till lärjungar”

Kyrkans uppdrag är alltjämt att berätta, förkunna om Jesus. Han som är världens frälsare. Så våga berätta vem du tror på.

Vi behöver människor som berättar för oss om Jesus, som är trons vittnen (likt Johannes döparen). Församlingen är viktig, där möts vi, lär känna varandra, finns kanske med i någon gruppgemenskap, vi lär av varandra när vi möts och samtalar, vi ses till gudstjänster och andakter, vi åker på läger, vi engagerar oss som frivilliga eller förtroendevalda, eller så har vi daglig tjänstgöring med kyrkan som vår arbetsplats. I alla våra olika uppdrag bär Gud oss, som givit oss uppdraget. Han sviker inte.

För mig är min tjänst ett kall. Det är något mycket mera än ett jobb något som går utöver. Min tro bär mig genom livets olika skeenden. Inte alltid så att det är lätt att vara människa, det vet vi alla, livet innebär både dagar av glädje och sorg. Genom mina år här i tjänst för Guds rike i Vallentuna har vardagen i församlingen varit både vardag och fest, allvar och glädje.

I vår församlingsinstruktion har vi skrivit att vi vill göra ”Kristus synlig och det kan vi alla verka för att Kristus blir alltmera synlig, på den plats där vi lever och bor. Du som är konfirmand eller ungdomsledare. Du har ett uppdrag! Du som är engagerad som till exempel volontär, kyrkvärd, körsångare, du behövs i Guds församling.

Du som känner att orken är slut och inte kan det du skulle önska, eller helt enkelt inte hinner med, då vardagen bär så mycket annat, ja du är likväl en del av Guds omsorg och du har en plats i Guds församling. Guds nåd omsluter dig och du är viktig precis som det är. För Guds barmhärtig och nåd tar aldrig slut. Den är ny varje morgon.

I går var det 33 år sedan jag prästvigdes i Uppsala Domkyrka. Min resa som kristen började i och med mitt dop. Så länge jag kan minnas har Gud varit en självklarhet i mitt liv (omsluten som jag tidigt blev av aftonbön, söndagsskola, kyrkans unga) Ja, kyrkans närvaro fanns där så påtagligt, även om jag naturligtvis också genom åren har fått brottats med min tro. Konfirmationstiden kom att betyda mycket för mig, ändå kom det att dröja innan jag svarade ja på kallelsen att bli präst. Det har jag inte ångrat.

Gud blev människa för att komma oss, sin mänsklighet, nära. Gud visade oss sin ömhet sin sårbarhet för att väcka vår omsorg. Han visade oss sin längtan efter att få möta oss på djupet.

Jesus är sänd av Gud. Han och Fadern är ett. (Vi ber; Sann Gud av sann Gud född och inte skapad av samma väsen som Fadern)

Genom de under som Jesus gör visar han att Guds härlighet finns med i allt. Jesus är livgivaren. Själva källan. Alltings ursprung och mål.

Jesus ger oss liv och ger oss uppdrag. Det kristna budskapet kommer ofta till oss genom andras vittnesmål. Någon berättar, någon säger: kom och se, jag har något att visa dig. Kanske har du några som vittnat för dig och på det sättet öppnat vägen in i kyrkans gemenskap. Tillsammans bär vi ut evangeliet om Jesus Kristus, världens Frälsare, död och uppstånden, och låter det ta form så att kyrkans budskap sprids och blir till glädje för många. Han sänder oss ju ut i vår omvärld så att vi på platsen där vi verkar här hemma eller långt borta kan göra Kristus synlig.

Guds härlighet, livets källa, uppenbaras för oss i dopet, i tron men också i nattvarden. I nattvarden mysterium räcks oss som gåva bröd och vin med orden för "dig utgiven" - "för dig utgjutet". Läkemedel för kropp och själ.

Jesus är livets källa. Ur den källan får vi dricka.

Ära vare Fadern och Sonen och den Helige Anden. Såsom det var av begynnelsen, nu är och ska vara, från evighet, till evighet.

Amen

Åsa Enerbäck Barklund, kyrkoherde